

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **L. S.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 maja 2024 r.

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 marca 2024 r., sygn. akt WKK 19/24 (II AKa 156/23), o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Obrońca L. S. w dniu 22 lutego 2024 r. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 listopada 2023 r., II AKa 156/23, utrzymującego w mocy co do wyżej wymienionego oskarżonego wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku Białej z dnia 30 listopada 2022 r., sygn. akt III K 74/20, którym to orzeczeniem L. S. został skazany za czyny z art. 258 § 1 k.k. oraz dwukrotnie z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2013 r., poz. 1410 ze zm.), na kary łączne: roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3

lat oraz 450 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł.

W nadzwyczajnym środku zaskarżenia obrońca podniósł zarzuty obraży przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

Zarządzeniem z dnia 8 marca 2024 r., sygn. akt WKK 19/24 (II AKa 156/23), Zastępca Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w Katowicach, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji obrońcy.

Zarządzenie powyższe zaskarżył obrońca skazanego zarzucając „obrażę przepisów postępowania, tj. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., poprzez przyjęcie, że niepodniesienie w kasacji tzw. bezzwzględnych przyczyn odwoławczych w przypadku wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania uniemożliwia złożenie kasacji, w sytuacji, gdy Sąd każdorazowo zobligowany jest do oceny wydanego orzeczenia pod kątem jego rażącej niesprawiedliwości, na którą obrońca skazanego naprowadził, podnosząc zarzuty dotyczące naruszenia procedury, co doprowadziło do wydania rażąco niesprawiedliwego dla skazanego wyroku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie jest bezzasadne w sposób oczywisty,

Nie ulega wątpliwości, że strona postępowania może wnieść kasację na korzyść wyłącznie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, o czym przesądza, w sposób bezsporny, jednoznaczny językowy kontekst art. 523 § 2 k.p.k.

Wyjątki od zawartej w tym przepisie regulacji przewidziane zostały w art. 523 § 4 k.p.k., zgodnie z którym ograniczenie przewidziane m.in. w § 2 art. 523 k.p.k. nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (pkt 1) oraz wypadków określonych w art. 521 k.p.k., a więc kasacji podmiotów szczególnych (pkt 2).

W niniejszej sprawie L. S. skazany został na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Bezspornym jest, że w kasacji obrońcy

skazanego nie podniesiono zarzutu wskazującego na wystąpienie w toku postępowania bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 k.p.k.

W tym stanie rzeczy nie może budzić wątpliwości zasadność decyzji Zastępcy Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w Katowicach odmawiającego przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy, o czym przesądza z kolei treść art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

Całkowicie nieuprawnione jest twierdzenie autora zażalenia jakoby w wydanym zarządzeniu naruszono art. 440 k.p.k. Wszak okoliczność niepodniesienia w nadzwyczajnym środku zaskarżenia jakiegokolwiek uchybienia uregulowanego w art. 439 k.p.k. wynika wprost z treści zredagowanych w tej kasacji zarzutów, z których żaden nie wskazuje – nawet pośrednio – na bezwzględną przyczynę odwoławczą. Przepis art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. nie przewiduje też, aby jedną z podstaw kasacyjnych umożliwiających skuteczne wniesienie kasacji – w sytuacji o jakiej mowa w art. 523 § 2 k.p.k. – była rażąca niesprawiedliwość orzeczenia. Badanie wydanego przez Sąd drugiej instancji orzeczenia przez pryzmat naruszenia art. 440 k.p.k., a do tego w rzeczywistości zmierza sformułowany w zażaleniu zarzut, byłoby możliwe, gdyby sama kasacja była w konkretnym wypadku dopuszczalna, a tak w tej sprawie – co trafnie zdiagnozowano w wydanym zarządzeniu – nie jest. Brak też jakichkolwiek podstaw, aby traktować zarządzenie – wydane w ramach badania wyłącznie warunków formalnych kasacji – jako rażąco niesprawiedliwe. Argumentacji w tym przedmiocie nie dostarcza samo zażalenie, które z uwagi na jego część motywacyjną skierowane jest przeciwko merytorycznemu rozstrzygnięci sądu *ad quem* zawartemu w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt II Aka 156/23, nie godząc *de facto* w istotę kontestowanego zarządzenia.

Podkreślić wreszcie należy, że nawet więc w wypadku podniesienia w kasacji pod adresem wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach zarzutu naruszenia art. 440 k.p.k., zarzut taki nie podlegałyby rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy (sąd kasacyjny mógłby wyłącznie rozpoznać zarzut wskazujący na uchybienie z art. 439 k.p.k., pozostawiając poza zakresem orzekania wskazane w nadzwyczajnym środku zaskarżenia inne naruszenie prawa, nawet o charakterze rażącym), co w

efekcie skutkować musiałoby wydaniem postanowienia o pozostawieniu takiej kasacji bez rozpoznania stosownie do treści art. 531 § 1 k.p.k.

Reasumując, skoro wydane w tej sprawie zarządzenie oparte zostało na prawidłowo zastosowanych przepisach prawa, a wniesiony środek odwoławczy tej okoliczności nie podważył, zasadne i konieczne było utrzymanie tego zarządzenia w mocy.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]